

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/278/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116206935
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1116206935.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Krajča a členiek senátu JUDr. Jany Vlčkovej a JUDr. Moniky Holickej v právnej veci žalobcu: F. T., A.. XX.XX.XXXX, W. U. XX, X., zastúpeného: Advokátska kancelária Ivan Syrový, s.r.o., Kadnárova 83, Bratislava, IČO: 47 232 765, proti žalovanému: Slovenská republika - Generálna prokuratúra SR, Štúrova 2, Bratislava, o náhradu škody vo výške 639,94 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 12. júna 2017, č. k. 25C/39/2016-74, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom uložil súd prvej inštancie žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi peňažnú sumu vo výške 639,94 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% zo sumy 639,94 eur od 30.03.2016 do zaplatenia a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že uznesením vyšetrovateľa Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave ČVS: ORP-877/2-OVK-B1-2009-KR zo dňa 16.06.2010 bolo žalobcovi vznesené obvinenie za pokus zločinu poisťovacieho podvodu podľa § 14 ods. 1, § 223 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona, lebo na podklade zistených skutočností bol dostatočne odôvodnený záver, že 16.02.2006 v Bratislave na Karadžičovej ul. č. 17 poškodenej Wüstenrot poisťovňa, a.s. Bratislava podal oznámenie poškodeného o poisťnej udalosti, nehody, ktorá sa mala stať 11.02.2006 o 14.00 hod. na ceste II/501 medzi Jabľoňovým a Pernekom na mot. vozidle P. R. X X. B.: P-XXXBE, tak, že vodič protiidúceho vozidla X. Y. Q. s EČ: W.-XXXLC sa vyhýbal sudu na ceste, prešiel do protismeru a čelne narazil do neho, pričom podľa záveru znaleckého posudku G.. B. O.Š., znalkyne z odboru cestnej dopravy, č. 41/2010 je technicky neprijateľné, aby pri vzájomnom silovom pôsobení uvedených vozidiel došlo k poškodeniam zadokumentovaným poisťovňami a políciou, aktivácia predných airbagov je pri predmetnej dopravnej nehode neprijateľná, vznik a priebeh predmetného nehodového deja je z technického hľadiska neprijateľný, vzniknuté poškodenia nespĺňajú podmienku vzájomného silového pôsobenia pri kontakte ani z hľadiska geometrickej korešpondencie poškodenia a rozsah a charakter poškodení posudzovaných vozidiel nezodpovedá z technického hľadiska priebehu dopravnej nehody ako bol deklarovaný jej účastníkmi, čím by poškodenej poisťovni, ak by poskytla poisťne plnenie, spôsobil škodu vo výške 172 137,- Sk (5.713,90 eura). Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal žalobca v zákonnej lehote sťažnosť, o ktorej rozhodla Okresná prokuratúra Bratislava I uznesením zo dňa 05.08.2010, č.k. 1 Pv 570/09-15 tak, že podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť žalobcu pre nedôvodnosť zamietla. Dňa 27.04.2011 podala Okresná prokuratúra Bratislava I vo veci žalobcu obvineného zo zločinu poisťovacieho podvodu v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, § 223 ods.1 a ods. 3 písm. a) Trestného zákona obžalobu. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2T/30/2011 zo

dňa 24.07.2015 bol žalobca podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby pre pokus zločinu poisťovacieho podvodu v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, § 223 ods.1 a ods. 3 písm. a) Trestného zákona, pretože skutok nebol trestným činom. Citovaný rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 09.08.2015. Zo zápisnice Okresného súdu Bratislava I o verejnom zasadnutí vyplýva, že v trestnej veci žalobcu sp. zn. 2T/30/2011 sa konalo dňa 20.05.2011 verejné zasadnutie, na ktorom bol ako obhajca žalobcu podľa plnej moci založenej v trestnom spise prítomný U.. G. X.. Verejné zasadnutie začalo o 11.00 hod a skončilo o 12.45 hod. Zo zápisnice Okresného súdu Bratislava I o verejnom zasadnutí vyplýva, že v danej trestnej veci sa konalo dňa 27.04.2012 verejné zasadnutie, na ktorom bol ako obhajca žalobcu podľa plnej moci založenej v trestnom spise prítomný U.. G. X.. Verejné zasadnutie začalo o 11.00 hod a skončilo o 11.15 hod. Z písomného podania zo dňa 03.05.2012 zistil, že obhajca žalobcu vypracoval v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 2T/30/2011 otázky na znalca. Z predložených príjmových pokladničných dokladov zistil, že Y. O. G. X.Ý., X..H..E.. prijala od žalobcu titulom zaplataenia odmeny za zastupovanie v trestnej veci pokusu poisťovacieho podvodu vedenej na Okresnom súde Bratislava I od žalobcu dňa 20.05.2011 sumu vo výške 1.000 eur, a dňa 19.05.2011 obhajca žalobcu uhradil za fotokópie vyhotovené zo spisu OS Bratislava I sp. zn. 2T/30/2011 spolu 4,42 eur, ktoré následne prevzal. Písomným návrhom na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. zo dňa 11.02.2016 požiadal žalobca Generálnu prokuratúru SR o náhradu skutočnej škody spočívajúcej v účelových nákladoch na obhajobu v súlade s vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z.z. vo výške celkom 639,94 eur a to na totožnom skutkovom a právnom základe, ako sú tieto boli vymedzené v žalobe žalobcu. Generálna prokuratúra SR svojim listom zo dňa 21.03.2016, číslo : VI/4 Gc 29/19/1000-6 žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody odmietla ako nedôvodnú. V súvislosti z dokazovaním poukázal aj na to, že nevyhoviel návrhu žalobcu na vykonanie dokazovania pripojením trestných spisov OS Bratislava I sp.zn. 2T/30/2011 a OS Bratislava II sp.zn. 2T/107/2009 v trestnej veci U.Á. X. ku skutočnosti, či uplatňovaná náhrada škody zodpovedá § 18 ods. 1,3 z.č. 514/2003 Z.z., pretože výšku žalobcom uplatnenej náhrady škody ani jednotlivé úkony právnej služby, z ktorých náhradu škody spočívajúcu vo vynaložených nákladoch na trovy obhajoby odvodzoval, žalovaný nenamietal a medzi trestným spisom OS Bratislava II sp.zn. 2T/107/2009 a prejednávanou vecou nezistil žiadnu súvislosť. V tejto súvislosti však poukázal aj na to, že žalovaný v rámci svojho vyjadrenia k žalobe ani následne v rámci dupliky k replike žalobcu žiadnym spôsobom nepopieral skutkové tvrdenia žalobcu ohľadom výšky ním uplatnenej náhrady škody, a preto toto tvrdenie žalobcu považoval za nesporné a návrhu žalovaného na vykonanie dokazovania pripojením trestného spisu vyhovieť nemohol aj preto, že žalovaný navrhoval vykonať dokazovanie na v konaní nesporné tvrdenia.

2. Na základe takto ustáleného skutkového stavu posúdil vec podľa ust. § 3 ods. 1, 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 8 ods. 5, § 8 ods. 6 písm. a), § 17 ods. 1,2 a § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., a dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne. Poukázal na to, že medzi stranami neboli sporné skutkové okolnosti prípadu, tak ako boli konštatované vyššie. Žalobca sa domáhal nároku na náhradu skutočnej škody spočívajúcej vo vynaložených nákladoch na trovy obhajoby, a to v súvislosti s nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia. Žalobcom uplatnený nárok na náhradu skutočnej škody žalovaný poprel čo do právneho základu, keď tento považoval za nedôvodný vzhľadom na neexistenciu prvotného predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, a to absenciu nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia. Zdôraznil, že žalovaný v konaní nenamietal výšku žalobcom uplatnenej náhrady škody, keď nenamietal výšku a rozsah vyúčtovaných trov obhajoby, ktorých náhradu si žalobca uplatnil v konaní ako skutočnú škodu. Pokiaľ ide o existenciu nezákonného rozhodnutia, ktorú žalovaný v spore namietal, poukázal na to, že pre správnu interpretáciu relevantných ustanovení zák. č. 514/2003 Z.z. nestačí vychádzať len z ich jazykového znenia, teda z doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnutné uplatniť výklad systematicky a teleologický. Z hľadiska výkladu teleologického vychádzajúceho zo zmyslu a účelu právneho predpisu, ktorým je v prípade uvedeného zákona ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, nemožno trvať na formálnom zrušení (zmene) tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Za ústavne konformný je preto podľa konštantnej judikatúry súdov považovaný výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania (vznesení obvinenia), oslobodenie spod obžaloby, ku ktorému došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania (vznesení obvinenia) pre nezákonnosť. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Nárok na

náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. Súdna judikatúra systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal, a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 23. februára 1990 sp.zn. 1 Cz 6/90 publikovaný pod č. 35 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, ročník 1991 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. júna 1993 sp. zn. 1 Cdo 53/93 publikovaný pod č. 70 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky ročník 1994, rozhodnutie NS SR 1Cdo 53/93, 4 M Cdo 15/2009, nález Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 25/2011, nález Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 540/2016, sp. zn. I. ÚS 320/2016, sp. zn. I. ÚS 395/2016 a nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 117/2006). Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Zákon č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu za škodu bez ohľadu na zavinenie, teda aj keď sa jednotlivé úkony trestného konania a celé trestné konanie, ktoré skončilo oslobodzujúcim rozsudkom, uskutočňovalo v súlade so zákonom, je trestné konanie následne pomeriavané jeho výsledkom a v súlade s konštantnou judikatúrou, v dôsledku fikcie, považované za nezákonné práve v dôsledku oslobodzujúceho rozsudku. Keďže žalobca bol spod obžaloby rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2T/30/2011 zo dňa 24.07.2015 oslobodený, treba vychádzať z toho, že bolo proti žalobcovi vznesené obvinenie nezákonne a uznesenie vyšetrovateľa Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave ČVS: ORP-877/2-OVK-B1-2009-KR zo dňa 16.06.2010 má charakter nezákonného rozhodnutia, ktoré zakladá zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú týmto rozhodnutím. Na základe uvedeného považoval podmienku existencie nezákonného rozhodnutia za splnenú. Ak žalovaný poukazoval na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č.k. 6Co/162/2016-126 zo dňa 30.05.2016, podľa ktorého za nezákonné nemôže byť automaticky považované každé začatie trestného stíhania, resp. každé vznesenie obvinenia, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu obvineného, bez posúdenia a zohľadnenia osobitostí trestného prípadu, predmetné rozhodnutie bolo nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 540/2016 zo dňa 13.12.2016 zrušené a vrátené na ďalšie konanie krajskému súdu pre porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, porušenie základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci zaručeného čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ústavný súd konštatoval, že ak sa trestné stíhanie konkrétnej osoby skončilo vydaním oslobodzujúceho rozsudku bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa tak stalo, uznesenie, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie, je potrebné považovať za takýchto okolností vždy za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca. V nadväznosti na námietku žalovaného, že v tomto prípade vznikli žalobcovi náklady v súvislosti s obhajobou, ktorá nemala charakter tzv. nutnej obhajoby podľa § 37 Trestného poriadku, poukázal na to, že právo na obhajobu je vyjadrené v čl. 50 ods. 3 Ústavy SR a v čl. 40 Listiny základných práv a slobôd. Právo na obhajobu upravuje aj čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Právo na obhajobu je vymedzené aj v zásadách trestného konania, keď podľa § 2 ods. 6 Trestného poriadku každý, proti komu sa vedie trestné konanie, má právo na obhajobu. Podľa § 34 ods. 1 Trestného poriadku má obvinený právo zvoliť si obhajcu a s ním sa radiť aj počas úkonov vykonávaných orgánom činným v trestnom konaní alebo súdom. Štát zodpovedá za škodu vzniknutú nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia, pričom táto zodpovednosť je vymedzená ako objektívna a nahradzuje sa skutočnou škodou a ušlý zisk. Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu vzniknutú nezákonným rozhodnutím je existencia príčinnej súvislosti medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Skutočná škoda sa vymedzuje ako ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predošlého stavu. Dospel pritom k záveru, že v prípade obhajoby žalobcu v trestnom konaní jednotlivé úkony vykonané s cieľom ochrany žalobcu ako obvineného a obžalovaného sa uskutočňovali v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním žalobcu aj keď nešlo o tzv. nutnú obhajobu a boli podmienené úkonmi a rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní. Nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia voči žalobcovi vyvolalo zo strany obhajcu žalobcu procesné úkony smerujúce k odstráneniu nežiaducich právnych následkov pre žalobcu, ktoré by v prípade neexistencie tohto rozhodnutia neboli potrebné. Uznesenie o vznesení obvinenia a následné oslobodenie žalobcu spod obžaloby bolo teda príčinou vzniku trov obhajoby, a preto sú náklady žalobcu vynaložené na trovy obhajoby v príčinnej súvislosti s uznesením o vznesení obvinenia a následného oslobodenia spod obžaloby a boli vyvolané uvedeným

nezákonným rozhodnutím. Konštatoval preto, že žalobcovi vznikol proti žalovanému nárok na náhradu škody, ktorá zahŕňa náhradu trov konania vynaložených na obhajobu v trestnom konaní, a ktoré si žalobca uplatnil vo výške 639,94 eur. Pre úplnosť vo vzťahu k jednotlivým úkonom právnej služby uviedol, že žalobca listinnými dôkazmi preukázal prítomnosť obhajcu žalobcu - U.. G. X., F., na jednotlivých verejných zasadnutiach okresného súdu dňa 20.05.2011 a 27.04.2012 a tiež jeho písomné podanie zo dňa 03.05.2012. Všetky úkony právnej služby ako to vyplýva z listinných dokladov, boli realizované v rámci trestného konania vedeného proti žalobcovi ako obvinenému na základe uznesenia o vznesení obvinenia. Pokiaľ ide o úkon právnej služby zo dňa 11.05.2011 spočívajúci v prevzatí obhajoby a nahliadnutí do trestného spisu, realizácia tohto úkonu vyplýva z podstaty obhajoby ako takej. Náklady trov obhajoby, ktoré si žalobca v konaní uplatnil ako skutočnú škodu, boli vyčíslené v súlade s § 12 ods. 3 písm. b) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z., keď základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby pri obhajobe v trestnom konaní, ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje päť rokov a neprevyšuje desať rokov, predstavovala jednu osminu výpočtového základu, čo v roku 2011 zodpovedalo sume 92,63 eur, v roku 2012 sume 95,37 eur a v roku 2015 sume 104,87 eur. Náklady trov obhajoby boli tvorené aj náhradou výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu za každý úkon právnej služby (§ 16 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z.), pričom v roku 2011 predstavoval režijný paušál 7,41 eur, v roku 2012 predstavoval režijný paušál sumu 7,63 eur a v roku 2015 sumu 8,39 eur. Obhajca žalobcu je súčasne platcom dane z pridanej hodnoty, preto odmena za realizované úkony právnej služby bola zvýšená o 20%, teda o zákonnú sadzbu DPH. Napokon poukázal na to, že žalobcovi priznal aj ním uplatnený úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z priznanej istiny, a to od 30.03.2016, teda odo dňa nasledujúceho po vybavení žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie jeho nároku, ktorej odmietnutie oznámila Generálna prokuratúra žalobcovi listom zo dňa 21.03.2016. Výška úrokovej sadzby úroku z omeškania vychádzajúca z nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v aktuálnom znení, podľa ktorého výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania sa so zaplatením dlhu. Základná úroková sadzba ECB ku dňu omeškania, t.j. ku dňu 22.03.2016 predstavovala 0% ročne, teda zákonná sadzba úroku z omeškania predstavovala 5% ročne, v ktorej žalobcovi úrok z omeškania aj priznal. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a žalobcovi, ktorý mal v spore úspech priznal náhradu trov konania proti žalovanému v plnej výške.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote do vyhovujúceho výroku vo veci samej odvolanie žalovaný, domáhajúc sa jeho zmeny a zamietnutia podanej žaloby, alternatívne jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie, dôvodiac tým, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nepreskúmateľné a tým arbitrárne. Namietal, že súd prvej inštancie vychádzal len z tej existujúcej súdnej judikatúry, z ktorej vyplýva, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté a rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného stíhania. V odôvodnení napadnutého rozsudku sa však žiadnym spôsobom nevysporiadal s jeho argumentáciou, ktorá vychádzala tiež (nález Ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 163/2013 zo dňa 13.11.2013, rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 8 Co 251/2010 zo dňa 22.05.2012 v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 548/2012-13 zo dňa 07.11.2012). S poukazom na existujúcu judikatúru konštatoval, že nakoľko pri riešení právnej otázky týkajúcej sa existencie dôvodov na vznesenie obvinenia je stupeň dôvodnosti takéhoto procesného postupu zásadne (kvalitatívne) odlišný od situácie, keď otázku viny (a následne trestu) hodnotí a posudzuje súd (rovnako v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov), čo platí aj v štádiu trestného stíhania, kedy prokurátor podáva na obvineného obžalobu a záver orgánov činných v trestnom konaní tak nie je, a logicky a právne ani nemôže byť nepochybným záverom o tom, že konkrétna osoba daný trestný čin spáchala, a teda je vinná pre tento trestný čin, sa nemožno stotožniť s právnym záverom existujúcej súdnej judikatúry, z ktorej vychádzal súd prvej inštancie, keď v záujme zabezpečenia predchádzania takýmto "nezákonným rozhodnutiam" by totiž bolo možné vyvodiť absurdný záver o tom, že orgány činné v trestnom konaní by sa v štádiu trestného stíhania pri vznesení obvinenia nemali uspokojiť s existenciou zákonom požadovaného dostatočne odôvodneného záveru o splnení formálno-právnych podmienok na vznesenie obvinenia, ale mali by ísť podstatne ďalej, a to až tak, aby ich záver o dôvodnosti vznesenia obvinenia bol v každej konkrétnej veci z kvalitatívneho hľadiska na takej úrovni, ako by išlo o meritórne posúdenie viny obvineného. S poukazom na vyššie uvedené má za

to, že jednoznačne za nezákonné nie je možné automaticky považovať každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu obžalovaného, ale že je vždy je potrebné zohľadniť okolnosti konkrétneho prípadu. V posudzovanom prípade pritom uznesenie o vznesení obvinenia nebolo zrušené rozhodnutím nadradeného prokurátora alebo rozhodnutím generálneho prokurátora Slovenskej republiky, teda prípravné konanie prebehlo bez väd a porušení práv obhajoby, a preto, keď v danom prípade boli na vydanie uznesenia o vznesení obvinenia splnené zákonné podmienky, ktoré sa opieralo o znalecký posudok znalkyne z odboru cestnej dopravy č. 41/2010, Ing. Eleny Koblíškovéj, a žalobca na základe ním predloženého vyjadrenia Žilinskej univerzity v Žiline, Ústavu súdneho inžinierstva, a kontrolného znaleckého posudku, bol spod obžaloby oslobodený aplikáciou zásady in dubio pro reo v dôsledku zmeny dôkaznej situácie oproti prípravnému konaniu, vzhľadom na okolnosti tohto konkrétneho posudzovaného prípadu nie je možné uznesenie o vznesení obvinenia považovať za nezákonné rozhodnutie. Naviac však nemôže na základe zákona č. 514/2003 Z.z. niesť zodpovednosť za znaleckú činnosť znalca ustanoveného orgánmi činnými v trestnom konaní. Pokiaľ pri vykonávaní znaleckej činnosti pochybil znalec tým, že po odbornom posúdení veci dospel k nesprávnym záverom, potom by mal škodu, ktorá vznikla žalobcovi v dôsledku takto ním vypracovaných znaleckých posudkov znášať znalec, a rozhodne nie štát, keďže orgány činné v trestnom konaní ani nie sú oprávnené spochybňovať správnosť týchto záverov. S vyššie uvedenými právnymi závermi vyplývajúcimi z existujúcej judikatúry ako aj s jeho tvrdeniami sa súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysporiadal. Vytkol tiež prvoinštančnému súdu, že zamietol jeho návrh na vykonanie dokazovania pripojením trestných spisov Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2T 30/2011 a Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 2T 107/2009 v trestnej veci U. X. s odôvodnením že výšku žalobcom uplatnenej náhrady škody ani jednotlivé úkony právnej služby, z ktorých žalobca náhradu škody spočívajúcu vo vynaložených nákladoch na trovy obhajoby odvodzoval, nesporeoval. Už vo svojom vyjadrení zo dňa 31.10.2016, ktorým sa vyjadroval k žalobe vo vyššie uvedenej veci, uviedol, že pre prípad, že by sa súd nestotožnil s tým, že uznesenie o vznesení obvinenia ČVS: ORP-877/2-OVK-B1-2009-KR zo dňa 16.06.2010 nie je nezákonným rozhodnutím, k tomu, či uplatňovaná náhrada škody zodpovedá ust. § 18 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. navrhuje vykonať dokazovanie s tým, že medzi návrhmi je uvedené aj pripojenie spisu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2T 30/2011. V zmysle § 18 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. vzniká poškodenému nárok len na náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré museli vzniknúť poškodenému v trestnom konaní, pričom ak súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, tieto zahŕňajú len účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Pokiaľ teda navrhol vykonať dokazovanie s poukazom na cit. ust. en bloc poprel to, že žalobcom uplatňovaný nárok je v súlade s cit. ust. Tým zároveň vyjadril aj to, že žalobca predloženými listinami nepreukázal, že ním uplatnený nárok je v súlade s cit. ust. Pokiaľ by predsa súd považoval žalobcom uplatnený nárok za nesporný, t.j. súladný s cit. ust. § 18 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. a riadne preukázaný, nenavrhol by vykonanie dokazovania. V konaní teda riadne a včas uplatnil prostriedky procesnej obrany a súd v rozpore so zákonom navrhované dokazovanie nevykonával. V tejto súvislosti poukázal aj na to, že žalobca sa domáhal náhrady trov právneho zastúpenia o.i. aj za vypracovanie otázok na znalca, pričom poskytnutie tohto úkonu preukázal kópiou listiny adresovanej Okresnému súdu Bratislava I ku konaniu sp. zn. 2T 30/2011 označenej vo veci ako "otázky na znalca", avšak uvedená listina je bez podacej pečiatky súdu, takže žalobca v konaní nepreukázal, či táto listina bola skutočne súdu v trestnej veci aj doručená, a či teda v prípade tohto úkonu išlo o účelne vynaložené náklady. Rovnako k žalobe priložil ako dôkaz úradný záznam o vyhotovení fotokópií zo súdneho spisu, ktorý je nečitateľný a bez oboznámenia s konkrétnymi listinami, ktorých kópie si žalobca z trestného spisu žiadal, a nie je tak rovnako možné posúdiť, či išlo o účelne vynaložené náklady. Žalobca pritom žiadnym spôsobom nepreukázal ani to, že vynaložil aj trovy právneho zastúpenia za tie jednotlivé úkony právnej služby, za ktoré mu súd nárok aj priznal. Z predloženého príjmového dokladu totiž vyplýva len odmena "za prevzatie zastúpenia", avšak to, že žalobca zaplatil trovy právneho zastúpenia aj za zvyšné 4 úkony právnej služby v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal. S poukazom na uvedené zhrnul, že súd prvej inštancie na posudzovaný prípad nesprávne interpretoval zákon č. 514/2003 Z.z., keď uznesenie o vznesení obvinenia považoval za nezákonné rozhodnutie, resp. že na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu. Rozsudok zo dňa 12.06.2017 trpí aj ďalšími skutkovými vadami, keď súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho vyhodnotenia vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam ako aj z dôvodu, že súd prvej inštancie zamietol návrh žalovaného na vykonanie ďalších dôkazov spôsobilých priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia. Zároveň tým, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého Rozsudku zo dňa 12.06.2016 nijakým spôsobom nevysporiadal s právnymi závermi vyplývajúcimi z existujúcej judikatúry, na ktorú v konaní poukazoval a s

tým spojenými jeho tvrdeniami a nevysporiadal sa ani s jeho argumentáciou ohľadom trestného konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 2T 107/2009, Rozsudok zo dňa 12.06.2017 je arbitrárny a tým nepreskúmateľný.

4. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. V nadväznosti na námietku žalovaného, súd sa v rozsudku zaoberal a osvojil si len judikatúru svedčiacu v prospech žalobcu bez toho, aby sa vysporiadal s ním uvedenou judikatúrou a argumentáciou, poukázal na to, že právny názor súdu obsiahnutý v odôvodnení rozsudku, ktorý sa vysporiadava s otázkou nezákonnosti rozhodnutia o vznesení obvinenia v dôsledku neskoršieho oslobodenia spod obžaloby, je jasný a dostatočný. Podľa už konštantnej judikatúry (napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09) pritom súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovými stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Súd prvej inštancie sa jasne vyjadril, že nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia treba v zmysle právnej úpravy vykladať extenzívne a s prihliadnutím na účel právnej úpravy zákona č. 514/2003 Z.z. a poskytol kvalifikovaný výklad chápania nezákonnosti rozhodnutia o vznesení obvinenia s poukazom na relevantnú judikatúru, ktorú považoval za podstatnú pre objasnenie svojich úvah; preto považuje za nadbytočné, aby sa v kontraste s týmto vysporiadaval súd aj s ďalšou judikatúrou, na ktorú poukazuje žalovaný až v odvolaní. Navyše, čo sa týka nálezu ÚS SR zo dňa 13.11.2013 sp.zn. II. ÚS 163/2013, tento síce konštatuje, že nie je každé uznesenie o vznesení obvinenia možno automaticky považovať za nezákonné ak sa neskôr obvinený oslobodí spod obžaloby, avšak ďalej toto tvrdenie nijako bližšie nerozoberá. Ďalšou svojou argumentáciou sa pritom žalovaný snaží vyvinieť, hoci daný prípad nespadá pod žiaden z liberačných dôvodov v zmysle § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z.z. kedy právo na náhradu škody nevzniká. Zdôraznil v tejto súvislosti, že len uplatňoval svoje právo na obhajcu v trestnom konaní a musel na to vynaložiť svoje prostriedky, čo mu nemôže byť na ťarchu, ak bol spod obžaloby oslobodený. Právna úprava v tejto oblasti by sa mala vykladať extenzívne (ako uvádza aj súd) a s ohľadom na jej cieľ, ktorým je bezpochyby ochrana jednotlivca pred neprímeranými zásahmi štátnej moci. Za nedôvodné označil aj námietky žalovaného týkajúce sa nevykonania ním navrhovaných dôkazov, keď žalovaný síce vo vyjadrení zo dňa 31.10.2016 v závere uviedol, že pokiaľ by sa súd nestotožnil s jeho tvrdením, že uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi zo dňa 16.6.2010 nie je nezákonným rozhodnutím, navrhuje vykonať dokazovanie pripojením uvedených trestných spisov, z takéhoto znenia však nemožno vyvodiť záver, že rozporoval výšku náhrady škody. Žalovaný bol v rámci uplatnenia prostriedkov procesnej obrany a procesného útoku povinný označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, teda ak nesúhlasil s výškou uplatňovanej škody žalobcom, mal uviesť, že s touto nesúhlasí a žiada, aby súd pripojil uvedené trestné spisy na preukázanie toho, že výška uplatňovanej škody je neopodstatnená. Napokon ani na pojednávaní ani neskôr po podaní vyjadrenia z 31.10.2016 výšku žalovanej náhrady škody nerozporoval, a preto nie je dôvod prihliadať na tento odvolací dôvod žalovaného. Výšku náhrady škody spočívajúcu v nákladoch na obhajcu riadne preukázal doloženými listinnými dôkazmi a s poukazom na uvedené, keď žalovaný tieto pred vydaním rozsudku nerozporoval, ani voči nim nič nenamietal, skutočnosti uvádzané v jeho odvolaní sú bezpredmetné.

5. Žalovaný v reakcii na vyjadrenie žalobcu k jeho odvolaniu zdôraznil, že pre priznanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. musia byť kumulatívne splnené tri podmienky, a to v prvom rade existencia nezákonného rozhodnutia, ďalej vznik škody a napokon príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. To, či v posudzovanej veci existuje nezákonné rozhodnutie je teda zásadnou otázkou, na ktorú musí dať súd v konaní odpoveď, keďže v prípade neexistencie nezákonného rozhodnutia automaticky nemôžu byť splnené vyššie uvedené nasledujúce dve podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody. Pokiaľ teda v konaní namietal neexistenciu nezákonného rozhodnutia, a to aj s poukazom na existujúcu súdnu judikatúru, bolo povinnosťou súdu prvého stupňa sa s touto jeho argumentáciou v odôvodnení rozsudku náležite vysporiadať a svoj postup, prečo sa priklonil práve k tým záverom vyplývajúcim z tej judikatúry, na ktorú vo svojom rozhodnutí odkazuje a nie k opačným záverom vyplývajúcim z inej existujúcej judikatúry, riadne odôvodniť. Navyše toto (absentujúce) odôvodnenie súdu prvej inštancie je v posudzovanom prípade nevyhnutné aj vzhľadom na okolnosti tohto konkrétneho prípadu, kedy obvinený bol spod obžaloby oslobodený v dôsledku zmeny dôkaznej situácie oproti prípravnému konaniu. Nesúhlasil ani s tvrdením žalobcu, že výšku náhrady škody nerozporoval, keď vo vyjadrení uviedol, že pre prípad, že by sa súd nestotožnil s tým, že uznesenie o vznesení obvinenia ČVS:ORP-877/2-OVK-B/-2009-KR zo dňa 16.6.2010 nie je nezákonným rozhodnutím, k tomu, či uplatňovaná náhrada škody zodpovedá ust. § 18 ods. 1,

ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. navrhuje vykonať dokazovanie. Ak teda navrhoval v tomto smere vykonať dokazovanie, rozporoval jednak účelnosť trov právneho zastúpenia ako aj výšku odmeny za zastupovanie, a to poukazom na príslušné ustanovenia zákona č. 513/2004 Z.z. a tým zároveň vyjadril aj to, že má za to, že žalobca predloženými listinami nepreukázal, že ním uplatnený nárok je v súlade s cit. ust. Napokon zopakoval svoju argumentáciu uvedenú už v odvolaní, podľa ktorej žaloby vznik škody spočívajúcej v ním uplatnených trovách obhajoby, resp. jej výšku v spore nepreukázal.

6. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach dôvodov podaného odvolania žalovaného podľa § 380 C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a podľa § 378 ods. 1 C.s.p., a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

7. Žalobca sa v spore domáha zaplata náhrady majetkovej škody vo výške 639,94 eura s príslušenstvom titulom vynaložených trov obhajoby v trestnom konaní, v ktorom voči nemu bolo vznesené obvinenie, bola proti nemu podaná aj obžaloba, avšak napokon bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2T/30/2011 zo dňa 24.07.2015 právoplatne spod obžaloby v celom rozsahu oslobodený.

8. Medzi stranami nebol sporný priebeh trestného stíhania vedeného proti žalobcovi, ktorému bolo uznesením vyšetrovateľa Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave ČVS: ORP-877/2-OVK-B1-2009-KR zo dňa 16.06.2010 vznesené obvinenie za pokus zločinu poisťovacieho podvodu podľa § 14 ods. 1, § 223 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona, avšak napokon bol právoplatne spod obžaloby v celom rozsahu oslobodený rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2T/30/2011 zo dňa 24.07.2015. Na základe vykonaných dôkazov prvoinštančný súd tiež správne skutkovo ustálil, že žalobcovi, ktorý bol v predmetnom trestnom konaní zastúpený obhajcom Y.Á. O. G. X., X.H.E., vznikli v trestnom konaní trovy obhajoby, a to v sume 639,94 eura, za obhajcom uskutočnené úkony právnej služby a vynaložené náklady na vyhotovenie fotokópii zo spisu OS Bratislava I sp. zn. 2T/30/2011. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi súdu prvej inštancie, na ktoré v podrobnostiach poukazuje a vychádza z nich (§ 383 C.s.p.) aj v odvolacom konaní.

9. Pokiaľ žalovaný v súvislosti s ustálením skutkového stavu veci odvolaní namietal, že súd prvej inštancie postupoval nesprávne, keď v spore nevykonával ním navrhované dokazovanie obsahom spisov Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2T 30/2011 a Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 2T 107/2009 v trestnej veci U. X., odvolací súd jeho argumentáciu považuje za nedôvodnú. Predmetné trestné veci sa totiž týkajú iného obžalovaného, pričom vykonanie dokazovania žalovaný žiadal vykonať aj pre účely zistenia skutočností, významných pre posúdenie základu uplatneného nároku, ktorý je však; z dôvodov uvedených v ďalšom texte; i podľa názoru odvolacieho daný a na tomto závere nemôžu nič zmeniť skutočnosti týkajúce sa označených trestných vecí obžalovaného U. X.. Rovnako však súd prvej inštancie nepochybil, keď nevykonával ďalšie žalovaným navrhnuté dokazovanie ohľadne výšky žalobcom uplatneného nároku. Žalovaný totiž tvrdenia žalobcu týkajúce sa výšky nároku výslovne a účinne nepoprel (§ 149 v spojení s § 151 C.s.p.), keďže v rámci procesnej obrany neuviedol žiadne konkrétne vlastné tvrdenia a obmedzil sa iba na všeobecné konštatovanie, že ak by bol základ nároku daný, navrhuje vykonať (nešpecifikované) dokazovanie na preukázanie súladu nároku s ustanoveniami vyhl. č. 655/2004 Z.z. Za procesné pochybenie súdu pritom nemožno považovať nevykonanie dokazovania, ktoré strana sporu; tak ako v tomto spore žalovaný; riadne nešpecifikovala. Prvoinštančný súd preto nevykonaním dokazovania navrhovaného žalovaným a rozhodnutím v spore na základe skutkového stavu správne zisteného z ostatných vykonaných dôkazov nezasiahol do práva žalovaného na spravodlivý súdny proces a nie sú naplnené ani odvolacie dôvody v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. e) až g) C.s.p. Pre úplnosť odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje i na to, že vzhľadom na absenciu účinného popretia tvrdení žalobcu o výške nároku zo strany žalovaného v konaní na súde prvej inštancie, je so zreteľom na ust. § 366 C.s.p. bez právneho významu rozsiahla argumentácia žalovaného v odvolaní týkajúca sa vykonania jednotlivých úkonov právnej služby obhajcom žalobcu, keď na žalobcom tvrdené skutočnosti odvolací súd prihladať už nemohol.

10. V konaní bolo medzi stranami sporné, či skutočnosti vyplývajúce z trestného konania; najmä však skutočnosť, že žalobcovi bolo vznesené obvinenie zo spáchania trestného činu a bola proti nemu podaná obžaloba, avšak napokon bol spod obžaloby oslobodený; zakladajú splnenie predpokladov pre vznik nároku žalobcu proti žalovanému na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. V tomto smere sa

odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že nakoľko v zmysle ustálenej judikatúry (na ktorú správne prvoinštančný súd poukázal a s ktorej závermi sa stotožňuje aj odvolací súd) v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania (vznesení obvinenia), oslobodenie spod obžaloby, ku ktorému došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania (vznesení obvinenia) pre nezákonnosť, a preto je v preskúmvanej splnený predpoklad existencie nezákonného rozhodnutia orgánu štátu, (§ 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.), ktoré zakladá zodpovednosť žalovaného za škodu vzniknutú vynaložením trov obhajoby. Nakoľko žalobca v spore vynaloženie trov obhajoby, ktoré treba v tomto prípade považovať aj za účelne vynaložené v predmetnej trestnej veci; teda priamej príčinnej súvislosti s vedením trestného stíhania, keď bez vznesenia obvinenia by k vzniku týchto trov nedošlo; riadne preukázal, a nebolo sporné, že žalovaný daný peňažný nárok žalobcu doposiaľ neuspokojil, správne súd prvej inštancie považoval za splnené všetky predpoklady na vyhovie podanej žalobe.

11. Nedôvodne žalovaný v odvolaní argumentuje tým, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď vychádzal z nesprávneho výkladu ust. § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., a tiež tým, že v tejto časti je napadnutý rozsudok aj nepreskúmateľný (arbitrárny), nakoľko sa prvoinštančný súd náležite nevysporiadal s jeho argumentáciou, opierajúcou sa o opačný názor vychádzajúci z toho, že nie za každých okolností v prípade oslobodenia spod obžaloby vzniká nárok na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. ani s rozhodnutiami, ktorými argumentoval. Ako už bolo uvedené, odvolací súd považuje za správny a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. júna 1993 sp. zn. 1 Cdo 53/93 publikovaným pod č. 70 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky ročník 1994 aj zákonom stanoveným postupom Najvyšším súdom SR záväzne zjednotený právny záver (výklad), že oslobodenie spod obžaloby má za následok splnenie predpokladov pre vznik nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle ust. § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., a to bez ohľadu na dôvod, ktorý k oslobodeniu spod obžaloby viedol. Pokiaľ ide o žalovaným odkazované rozhodnutia ESLP, Krajského súdu v Bratislave, Ústavného súdu SR a Ústavného súdu ČR, okrem toho, že tieto vychádzali z odlišného skutkového základu, v nich vyslovené právne závery nekorešponujú s ustálenou judikatúrou najvyšších súdnych autorít (najmä s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. júna 1993 sp. zn. 1 Cdo 53/93 a nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 540/2016 zo dňa 13.12.2016), pričom v zmysle čl. 2 základných princípov Civilného sporového poriadku je (prvoinštančný i odvolací) súd v záujme právnej istoty túto judikatúru zásadne povinný rešpektovať a vychádzať z nej. Uvedené je potom nepochybne dôvodom, pre ktorý súd prvej inštancie nepovažoval za nevyhnutné v odôvodnení napadnutého rozsudku sa osobitne zaoberať nesprávnosťou právnych záverov vyslovených v rozhodnutiach, na ktoré poukazoval žalovaný. Súd prvej inštancie tak nemožno vytnúť ani nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku a odvolacie námietky žalovaného ani tomto smere nemôžu obstáť.

12. Napokon pre úplnosť poukazuje odvolací súd na to, že bez právneho významu v danej veci je rozsiahla argumentácia žalovaného v odvolaní, týkajúca sa špecifických okolností danej trestnej veci a dôvodov oslobodenia žalobcu spod obžaloby, pre ktoré podľa názoru žalovaného nie je možné vychádzať z toho, že sú splnené predpoklady vzniku jeho zodpovednosti za škodu žalobcu. Odvolací súd je totiž; zhodne so súdom prvej inštancie; aj so zreteľom na závery už citovanej judikatúry Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR, názoru, že ak bol žalobca spod obžaloby oslobodený, treba vychádzať z toho, že predpoklad existencie nezákonného rozhodnutia bol naplnený, a to bez zreteľa na dôvody oslobodenia.

13. Na základe vyššie uvedeného, keď súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že v danej veci boli splnené všetky predpoklady pre vyhovie podanej žalobe a žalovaný vo svojom odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, z ktorých vychádzal pri rozhodovaní, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 378 ods. 1,2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p., a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, pričom o ich náhrade rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).